

„Не сте ли виждали моитѣ братя, които сж прѣобърнати въ гарвани?“ Но никой не знаеше за тѣхъ.

Най-сетнѣ единъ старъ пустиникъ я посвѣтва да иде при слънцето и да го пита; защото слънцето гледа на далече и на широко и всичко знае. И тя тръгна да иде при слънцето но, когато взе да се доближава до него, неможа да изтърпи горещината му и свѣтлината му. Малко остана да погине отъ горещина.

Като бѣ уморена, тя седна на столчето. Но когато слънцето взе да се доближава до нея, тя стана и избѣга.

И тръгна да иде при мѣсечината; тя свѣти ношно врѣме, па и тя много знае. Но тамъ бѣше много студено и щѣше да измръзне. Тя си каза: „Слънцето и мѣсечината сж много голѣми и иматъ много работа, та не ще могатъ да говорятъ съ мене. Ще ида при звѣздитѣ; тѣ сж много и нѣкои отъ тѣхъ сж малки. Съ тѣхъ ще поговоря“.

Когато отиде при звѣздитѣ, тя видѣ, че всѣка сѣди на столчето си. Но мѣсто глава всѣка имаше по-малка звѣздичка. И тѣ не бѣха нито горѣщи като слънцето, нито студени като мѣсечината. Тѣ я поздравиха учтиво и я попитаха защо обикаля по свѣта.

Тя имъ разправи всичко и каза, че нѣма да се успокои, до гдѣто не намѣри нещастнитѣ си братя. Тогава зорницата ѝ даде една костчица и каза ѝ: Върви постоянно къмъ изтокъ, до гдѣто стигнешъ до единъ стъкленъ дворець. Тамъ ще видишъ на вратата ключъ и въ него дупка. Но, намѣсто съ отключъ, ще отворишъ съ тая косчица. Ако я изгубишъ, ще трѣбва да си отрежешъ прѣста и съ него пакъ ще можешъ да отворишъ“.

Момичето поблагодарило и си тръгнало за гдѣто му казали. То вървѣ много врѣме, каточели пжтътъ край нѣмаше. Костчицата то носѣше постоянно